

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3013/2019
25.10.2019. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Браниславе Апостоловић, председника већа, Зоране Делибашић, Бранислава Босиљковића, Бисерке Живановић и Божидара Вујичића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије - Високи савет судства - Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво - Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2889/18 од 22.03.2019. године, у седници већа одржаној дана 25.10.2019. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2889/18 од 22.03.2019. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 2889/18 од 22.03.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 267/18 од 16.04.2018. године, ставом првим изреке обавезана је тужена да исплати тужилци на име накнаде имовинске штете изазване повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског суда, сада Основног суда у Врању И 1882/10 новчане износе наведене у овом ставу изреке, са законском затезном каматом на сваки новчани износ почев од означених датума па до исплате. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тужилка тражила да се обавезе тужена да јој на досуђени износ трошкова извршног поступка плати законску затезну камату почев од 12.04.2010. године до исплате и још износ од 5.028,00 динара са каматом. Ставом трећим изреке, обавезана је тужена да исплати тужилци на име накнаде трошкова парничног поступка износ од 13.500,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 2889/18 од 22.03.2019. године, ставом првим изреке одбијена је као неоснована жалба тужене и потврђена пресуда Основног суда у Врању Прр1 267/18 од 16.04.2018. године у ставовима првом и

трећем изреке. Ставом другим изреке одбијени су захтеви странака за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено, са позивом на одредбу члана 404. Закона о парничном поступку, изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права.

Према одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС, 55/14 и 87/18 – у даљем тексту: ЗПП) ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако Врховни касациони суд оцени да је потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначити судску праксу или дати ново тумачење права (посебна ревизија).

Побијана пресуда усклађена је са правним ставовима о одговорности државе за обавезе предузећа са већинским друштвеним (државним) капиталом и рад њених органа који су дужни да предузму све неопходне мере ради извршења правноснажне судске одлуке, као и обавези да у случају неизвршења у разумном року надокнади штету у висини новчаног потраживања досуђеног извршном пресудом заједно са парничним трошковима и трошковима извршног поступка, израженим у пракси Европског суда за људска права (пресуде у предмету Маринковић и други против Србије; предмету Качапор и други против Србије и другим) и пракси Уставног суда (одлуке Уж 7547/2015 од 26.10.2017. године; Уж 3742/2015 од 26.10.2017. године и друге).

С`тога, без обзира на у ревизији цитирану и приложену сентенцу из решења Врховног касационог суда Ржг 1071/2015 од 16.09.2015. године, која је утврђена на седници Одељења за заштиту права на суђење у разумном року 27.11.2015. године, по оцени Врховног касационог суда не постоји потреба да се одлучује о посебној ревизији тужене ради уједначавања судске праксе. Наиме, ревизијом тужене се не указује на постојање супротних одлука у истој или сличној чињеничноправној ситуацији, а приложена сентенца из наведене одлуке Врховног касационог суда нема значаја у овој парници, јер регулише правну ситуацију накнаде материјалне штете и повреде права на имовину у правном режиму важења одредаба члана 8а - 8в Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/2008, ...101/2013), које су престале да важе 01.01.2016. године, даном ступања на снагу Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ бр. 40/2015), који је релевантан пропис у предметној парници за накнаду имовинске штете.

Такође, нема места одлучивању о посебној ревизији ни ради новог тумачења права - одредбе члана 31. Закона о заштити права на суђење у разумном року о објективној одговорности тужене државе за имовинску штету изазвану повредом права на суђење у разумном року, чланова 155. и 172. став 1. Закона о облигационим односима о умањењу имовине (обичној штети) и одговорности

тужене за незаконит и неправилан рад њених органа, те одредби члана 1. Протокола 1. уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода и члана 58. Устава Републике Србије којима је сваком гарантовано право на имовину.

Из наведених разлога, одлучено је као у првом ставу изреке.

Побијаном другостепеном пресудом правноснажно је окончан поступак у спору мале вредности из члана 468. став 1. ЗПП. Према одредби члана 479. став 6. ЗПП против одлуке другостепеног суда (у поступку у спору мале вредности) ревизија није дозвољена.

Имајући изложено у виду, на основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у другом ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислава Апостоловић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић